

zaveda, kaj se godi. Zato je še premlad in preveč otrok. Ideja in kompozicija bi ne trpeli prav nič, če bi umetnik njegovo ponesrečeno levo roko kratkomalo izdolbel.

Knjižico priporočamo vsem, ki se zanimajo za umetniška vprašanja in našo domačo umetnost.

J. A. Glonar.

„Regiment po cesti gre . . .“ med Nemci. Prva marčeva številka letošnjega „Kunstwarta“ prinaša v svoji glasbeni prilogi med štirimi jugoslovanskimi popevkami na prvem mestu naš „Regiment . . .“, melodijo s podloženim prevodom prve kitice z naslovom:

Das Soldatenliebchen.

(Slovenisch.)

's Regiment sein' Straßen zieht, juchei,
auch mein Bursch in Reih' und Glied, juchei,
meinen Liebsten, hei, den kennt man gut,
trägt ein' grünen, grünen Strauß am Hut, juchei!

(Zadnji dve vrsti se ponavljata kakor pri nas.)

O melodiji piše dr. R. Batka: „Unser erstes halte ich für eine Perle höchsten Ranges. In wenigen Zeilen — welch ein lebendiges Bild! Das blühende, frische Bauernmädchen, das auf der Anhöhe steht, das Regiment auf der Straße vorbeimarschieren sieht, ihren Liebsten erkennt und vor Freude jubelt über den schönen grünen Strauß, den er am Hute trägt — wie ist das unmittelbar geschaut? Die Melodie belebt und gibt der Zeichnung Licht und Farbe. Der Marschrhythmus fixiert die Grundstimmung, die Pausen des Textes werden organisch durch jauchzende Kadenzen ausgefüllt und selbst die Wiederholung des „grünen, grünen Straußes“ dient nur dazu, die Vorstellung besonders hervorzuheben. Man glaubt den Buschen nun wirklich maiengrün vor sich zu sehen. Ich halte das knappe Liedchen für ein wahres Meisterstück der Volkskunst.“ — Razen „Regimenta“ prinaša še dve hrvaški in eno „bosensko“ popevko.

† **Anton Medved.** In spet nam je odpeljala neizprosna Smrt iz svetišča Muz v svoje temno kraljestvo drago žrtev: dne 12. marca t. l. je umrl na svoji župniji na Turjaku Anton Medved, eden najplodovitejših in najboljših naših pesnikov v 41. letu svoje dobe. Kot dijak in bogoslovec je pridno sodeloval pri „Lj. Zvonu“ (Bi-stran, Dolenjec, Zdeslav), od l. 1889. ga stalno srečavamo v „Dom in Svetu“, sodeloval je kot pesniški kritik in pesnik pri „Slovenki“, pisal je za Mohorjevo družbo in drugod. Bil je globoko čuteč lirik, epik in dramatik. Najlepše bisere svoje Muze je zbral v dveh obsežnih zvezkih Poezij. Dramatska dela je objavil večinoma v Dom in Svetu: L. 1891. dramski prizor „Savel“, tri zgodovinske žaloigre: Viljem Ostrovrhar (1894), Kacijanar v dveh delih (1895, letos predelano v novi izdaji), Za pravdo in srce (1896); Na odru življenja. Drama v štirih dejanjih (1902), Na ogledih. Veseloigra v treh dejanjih (1903), Posestrimi. Igrokaz v štirih dejanjih (1905). Istočasno z Gregorčičem je prosto poslovenil svetopisemsko zgodbo „Job“ (1904). — Medved je mojster forme, ki si je ustvaril svoj pesniški jezik; njegova dela mu ohranijo častno mesto v slovenski književnosti.